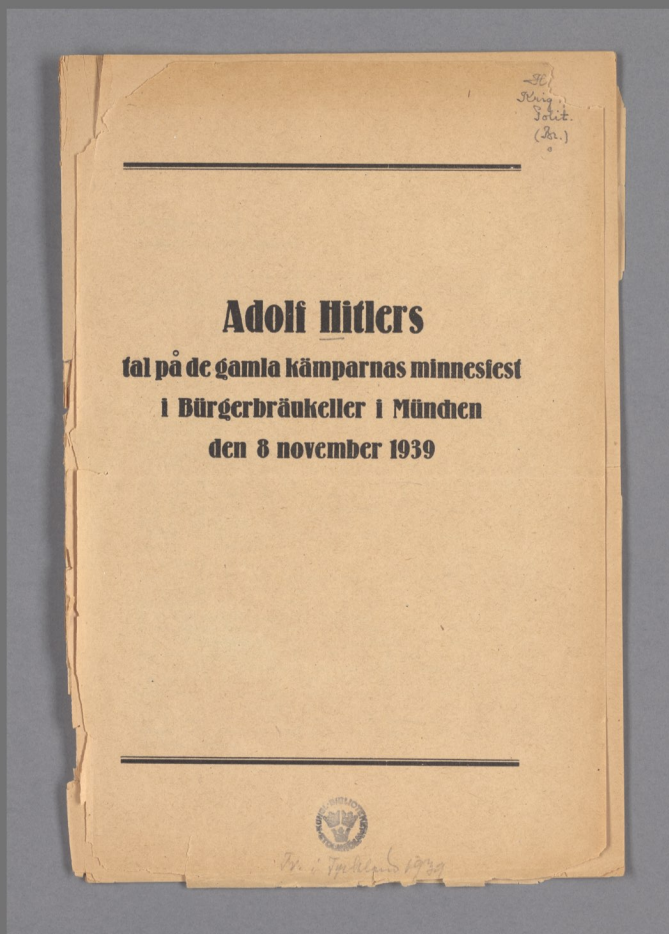

Hitler, Adolf

Adolf Hitlers tal på de gamla kämparnas minnesfest ...

Tryck // / 25 Afc Br.

Tillkomstår 194?

Digitaliserad år 2020

National Library
of Sweden

Fl.
Krig.
Polit.
(Bk.)

Adolf Hitlers
tal på de gamla kämparnas minnesfest
i Bürgerbräukeller i München
den 8 november 1939

Printed in Tübingen 1939

Partikamrater!

Mina tyska folkkamrater!

På några få timmar har jag kommit till er för att i er mitt få återuppleva minnet av en dag, som var av största betydelse för oss, för rörelsen och därmed för hela det tyska folket.

Det var ett tungt beslut, som jag då måste fatta och som jag även genomförde. Det förmentliga felslaget har blivit den stora nationalsocialistiska frihetsrörelsens födelse, ty som en följd av detta felslag kom den stora rättegång, som gjorde det möjligt för oss att för första gången offentligt träda i bräsch för vår idé, för våra mål och för vårt beslut att åtaga oss ansvaret och därmed göra stora massor av vårt folk förtrogna med vår tankevärld.

Om den nationalsocialistiska rörelsen under de fyra åren från år 1919 till 1923 kunde växa sig så stark, att det lyckades den att för första gången genom en otvivelaktigt uppräckande händelse mobilisera hela nationen, så berodde det på det allmänna läge, i vilket Tyskland befann sig. En fruktansvärd katastrof hade hemsökt vårt folk och vårt land. Efter en nästan 45-årig fred hade man drivit Tyskland i ett krig. Det talades mycket om skulden till kriget. Idag veta vi säkert — och visste det redan då — att man egentligen blott kunde lägga riksregeringarna intill år 1914 en enda skuld till last, nämligen den att ej ha gjort allt, vad som måste och kunde göras för att stärka nationen i nationellt hänseende.

Vidare kunde man förebrå dem, att de först läto driva sig in i ett krig i det för Tyskland **ogynnsammaste ögonblicket**. Det råder inget tvivel om, att om Tyskland verkligen hade velat kriget, det förut hade funnits bättre tillfällen därtill. Samma krafter, som då voro emot oss, ha **även nu** anstiftat kriget mot Tyskland — med samma fraser och med samma lögner. Vi alla — så vitt vi då voro soldater — veta, att engelsmän och fransmän **ej ha besegrat oss på slagfältet**. Det behövdes en stor lögn för att stjäla vapnen från vårt folk. Kanske den ene eller den andre utomlands förvänar sig över mitt stora självförtroende. Därtill kan jag blott säga: detta självförtroende har jag förvärvat i kriget! Under dessa fyra år hade jag aldrig, ej ens för ett ögonblick den övertygelsen eller den tryckande känslan, att någon av våra motståndare skulle kunna vara oss överlägsen. **Varken fransmännen eller engelsmännen hade ådagalagt mera mod, mera tapperhet och dödsförakt än den tyske soldaten!**

Det som då var orsaken till att Tyskland övervanns, var våra motståndares **lögner**. Lögnerna kommo då från **samma** män, som återigen ljuga idag, eftersom de äro **samma** gamla krighetsare, vilka Tyskland redan under det stora kriget hade till motståndare.

På den tiden hetsade Mr Churchill till krig och i Tyskland satt en svag regering. Idag hetsar samme Mr Churchill återigen till krig, **men i Tyskland sitter nu en annan regering! Ty regeringen av idag låg på den tiden på slagfältet med engelsmännen på andra sidan.** Den har ej den ringaste känsla av underlägsenhet, utan tvärtom den är övertygad om sin **överlägsenhet**.

Lögnerna voro på den tiden desamma som idag.

För vad drog England på den tiden i kriget?

Man sade 1914 för det första: Storbritannien kämpar för de **små nationernas frihet**. Vi ha sedermera sett, hur Storbritannien burit sig åt med dessa små nationers frihet, hur litet dess s. k. statsmän brydde sig om dessa små nationers frihet, hur de undertryckte minoriteter, misshandlade folk — så som de göra det även idag, om det tjänar deras syften och passar in i deras program.

Sedan sade man: **England kämpar för rättvisan!** England har visserligen redan i 500 år kämpat för rättvisan och fick som belöning för detta av Vår Herre ungefär 40 miljoner kvadratkilometer på denna jord och dessutom „rättigheten“ att härska över 480 miljoner själar. Så lönar Gud de folk, som kämpa för „de andras självbestämmelserätt“; ty England kämpade 1914, som det påstods, för denna självbestämmelserätt. Man förklarade: „Den brittiska soldaten kämpar icke för egna intressen, utan för alla folks självbestämmelserätt“. England skulle då kunnat proklamera självbestämmelserätt i sitt eget brittiska rike! Men det har man antagligen sparat på **till nästa krig!**

Och så kämpade England då för „civilisationen“; ty något sådant finns det bara i England. Bara i de engelska gruvdistrikten, i de engelska slums råder civilisation, i Whitechapel, i de andra kvarteren, där eländet och det sociala förfallet hos massorna är hemma!

Och dessutom drog England på den tiden — som alltid förr — ut i kriget för „**humaniteten**“. Humaniteten använde man visserligen för det första som sprängpulver i granater. Men man kan ju även slåss med dåliga vapen, om man blott kämpar för ett ädelt, högt mål. Och det har ju England alltid gjort!

Man gick ett steg vidare och förklarade: Vi engelsmän kämpa överhuvud taget **icke mot det tyska folket**, utan tvärtom vi **älska det tyska folket**; Vi, Churchill, Chamberlain m. fl. kämpa blott mot **regimen, som undertrycker det tyska folket**. Ty vi engelsmän ha blott en uppgift: att frigöra Tyskland från sin regime och därigenom lyckliggöra det tyska folket.

Och för detta ändamål kämpar engelsmannen framför allt på det att det tyska folket måtte förlossas från militarismens börda. Ja, det skall gå så långt, att det överhuvud taget ej längre skall behöva bära vapen. Vi engelsmän vilja därför befria det helt och hållet från dess vapen. Man förklarade vidare, att det vore gement att påstå, att vi hade något emot den tyska handeln. „Tvärtom vi önska **frihet för handeln**. Vi ha ingenting emot den tyska handelsflottan“, så sade Mr Churchill på den tiden. Man förklarade, att det vore ett infamt förtal att påstå, att engelsmännen hade några planer på de **tyska kolonierna**, ja, det vore gement att bara tänka en sådan sak; så förklarade man 1914, 1915, 1916 och även 1918.

Man gick ännu ett steg vidare och sade, att man överhuvud taget ej kämpade för en seger, utan **för en samförståndets fred**, för en försoningens och framför allt för en fred av likaberättigande. Och denna fred skulle göra det möjligt, att man framdeles kunde helt och hållet avstå från rustningarna. Man kämpade alltså faktiskt **mot kriget**. England kämpade mot kriget för att utrota det, nämligen mot de „bekrigades“ krig, mot de överfallnas motstånd. Man förklarade därför, att det ingalunda kunda vara tal om, att det vore den brittiska krigspolitikens mål att få ut **krigsskadestånd**. Utan tvärtom, man eftersträvade en fred utan skadestånd, och denna fred skulle krönas av allmän nedrustning och en alla folk förenande institution. Och allt detta har Engelslands store sekundant, Wilson, sammanfattat i 14 punkter och sedermera kompletterat med ytterligare tre, i vilka försäkrades oss, att vi ej hade något att frukta för och ej behövde vänta oss en orättvis behandling och att vi blott i förtroende på England måste lägga ner vapnen för att sedan bli upptagna i en sann folkgemenskap, i vilken rätten skulle råda och att kolonierna då skulle delas upp rättvist och att alla berättigade anspråk på kolonier skulle uppmärksammas. Allt detta skulle slutligen få sin kröning i Folkförbundet. Kriget skulle på så sätt definitivt avskaffas och den eviga freden skulle då komma.

Från engelsk ståndpunkt var det begripligt, att någon, som med blott 46 miljoner härskar över 40 miljoner kvadratkilometer och därmed över 480 miljoner människor, måste ha den önskan, att det nu äntligen måtte härska lugn, sedan världen nu sedan 500 år hade haft det engelska erövringskriget.

„I 500 år ha vi underkuvat det ena landet efter det andra, besekrat det ena folket efter det andra. Nu ha vi världen och nu skall det äntligen bli lugnt!“ Det är begripligt och man kunde förstå, att man nu i Folkförbundet verkligen ville stabilisera det nu inträdda tillståndet.

Sedermera gestaltade sig allt alltigenom annorlunda.

Nu uppträder en engelsk minister och yttrar med tårar i ögonen: Vad vi gärna skulle vilja komma överens med Tyskland, om vi blott kunde ha förtroende för den tyska ledningens ord.

Samma sak har jag på tungan! Vad vi gärna skulle vilja komma överens med engelmannen, om vi bara kunde ha förtroende till hans regerings ord! Ty när har väl ett folk någonsin blivit på ett gemenare sätt beljuget och bedraget än det tyska folket av de engelska statsmännen under de sista två decennierna!

Vart har folkens utlovade frihet tagit vägen?

Vart tog därmed rättvisan vägen?

Vart tog freden utan segrare och besegrade vägen?

Vad blev det av folkens självbestämmerätt?

Hur gick det med skadeståndet?

Vad blev det av den rättvisa regleringen av kolonialproblemet, den högtidliga förklaringen, att man ej ville beröva Tyskland dess kolonier?

Vad har det blivit av det högtidliga löftet, att man ej hade för avsikt att pålägga oss outhärdliga bördor?

Och slutligen vad har det blivit av de högtidliga försäkringarna, att vi såsom likaberättigade skulle upptagas i det s. k. Folkförbundets sköte?

Vad har det blivit av försäkringen, att en allmän nedrustning skulle komma till stånd?

Idel lögn och svek.

Man har tagit ifrån oss våra kolonier, man har tillintetgjort vår handel. Man har rövat bort vår handelsflotta, ryckt bort miljoner tyskar ifrån oss och misshandlat dem. Man har pålagt vårt folk kontributioner, som vi ej skulle ha kunnat erlagga på hundra år. Man har stött oss i det djupaste elände. Men ur detta elände uppstod den nationalsocialistiska rörelsen.

Man skall idag icke låtsas, som om man ville öppna det gyllene brittiska hjärtat för ett Tyskland, som ej vore nationalsocialistiskt. Det Tyskland, som vi en gång lärde känna, var, vid Gud, allt annat än nationalsocialistiskt; det var demokratiskt, det var kosmopolitiskt, det trodde ännu blint på de brittiska statsmännens försäkringar. Detta Tyskland var förtroendefullt, nedrustade sig självt och vanhedrade sig självt, för att först nu bli riktigt beljuget och bedraget! Och ur den nöd, som nu uppstod kom vår rörelse! Ur alla tiders största svek kom ett Spa, vilket sedermera ledde till det nesliga Versailles-diktatet. Ni veta det, mina gamla medkämpar, hur jag just från detta ställe gång på gång förklarar detta fördrag för er

punkt för punkt. Över 440 artiklar, som var för sig var en förolämpning mot och ett övergrepp på en stor nation. Elände och förtvivlan överföll då vårt folk. Så kommo inflationsåren, berövandet av alla livsmöjligheter, den stora arbetslösheten, de otaliga självmorden i Tyskland. Under tvenne år hade vi i detta Tyskland flera självmord än amerikanarna under krigets lopp stupade soldater vid västfronten. Ur denna stora nöd har den nationalsocialistiska rörelsen uppstått och den har därför redan från första dagen varit tvungen att fatta tunga beslut.

Och ett av dessa beslut var att företaga revolten den 8 november 1923. Denna revolt tycktes då vara misslyckad, men av dessa offer har dock Tysklands räddning kommit. 16 döda. Men miljoner levande ha genom dem upprättats. Den nationalsocialistiska rörelsen började då sitt segertåg.

Sedan dess har nu Tyskland blivit en världsmakt — genom vår rörelse! Man kunde visserligen förstå, att den gamle fienden skulle börja att röra på sig i det ögonblick, då vi började övervinna följderna av nederlaget.

Det existerar nu utan tvivel två sorters engelsmän. Vi vilja här ej vara orättvisa. Det finns även i England otaliga människor, som i sitt innersta ej godkänna detta hyckleri och ej vilja ha något att göra därmed. Men de ha antingen bragts till tystnad eller äro själva hjälplösa. För oss är det avgörande, att vi ej funnit den engelsman, som vi själva sökt i årtal. Ni — mina partikamrater veta, hur jag under nästan två decennier bemödat mig om att komma till samförstånd med England. Vilka inskränkningskrav ha vi ej pålagt den tyska politiken för att komma till samförstånd med England! Samma sak är det med Frankrike. Vilka avskrivningar ha vi ej gjort, vad ha vi icke avstått ifrån! Ett var visserligen självklart: Att avstå från ett existensberättigande kan ingen tysk regering gå in på! Och framför allt den nationalsocialistiska regeringen har ej en tanke på att avstå från ett sådant existensberättigande!

Tvärtom ur protesten däremot att våra demokratiska politiker på den tiden avstodo från detta existensberättigande ha vi ju uppstått. Jag kommer därför under alla omständigheter att genomdriva det tyska folkets och rikets existens och säkerhet!

Jag har aldrig tagit mig friheten att blanda mig i brittiska eller franska intressen. Men om en engelsman idag uppträder och säger: „Vi bära ansvaret för folkens öde i mellersta och östra Europa“, — så kan jag blott svara denne herre: „Precis lika mycket ansvariga äro vi för folkens öde i Palestina, i Arabien, i Egypten, och även — för folkens öde i Indien.“

Men om den fjärde engelsmannen säger: „Vår gräns ligger vid Rhén“ och den näste kommer och förklarar: „Vår gräns ligger vid Weichsel“, då måste jag svara dem: „Mina herrar, laga att ni finna vägen tillbaka till Themse, annars skola vi hjälpa er på traven . . .“

Tyskland av idag är i varje fall beslutet att säkerställa sina gränser och att försvara sitt livsrum.

Och detta är ett rum, som engelsmännen ej ha kultiverat. Vi ha aldrig begivit oss dit, där kanske engelsmännen redan före oss kunde ha upprättat en kultur. Om Lord Halifax i sitt tal igår förklarade, att han försvarade de sköna konsterna och kulturen och Tyskland på grund härav måste tillintetgöras, så kunna vi blott säga: Tyskland hade redan en kultur, innan Halifaxarna hade en aning därom. Och under de sista sex åren har det i Tyskland gjorts mera för kulturen än i England under de sista hundra åren! Och varthän vi hittills än ha kommit, ingensstädes ha vi funnit på några minnesföder av brittiska kulturapostlar, utan bara kulturvärden av stora tyskar: i Prag eller i Posen, i Graudenz eller Thorn, i Danzig eller i Wien har jag förgäves bemödat mig om att snoka upp brittiska kulturföremål. Antagligen äro de tillfinnandes i Egypten eller Indien.

I varje fall ha vi återupprättat den tyska nationen, från år till år, börjande med 1933 över 1934, 1935 och 1936. Vi ha tillryggalagt den ena etappen efter den andra, frigjort Tyskland steg för steg och samtidigt gjort det starkt! Och här kan jag väl förstå de internationella krigshetsarnas bekymmer. De ha till sin ledsnad sett, att det nya Tyskland icke mera är det gamla Tyskland. Ty jag har icke blott lagt mig vinn om att utveckla den kulturella sidan av vårt liv, utan även Tysklands makt och detta med eftertryck.

Vi ha byggt upp en armé åt oss — det kan jag ju idag lugnt säga — en bättre finns det ej i hela världen!

Och bakom denna armé står ett folksammansvetsat till ett helt, så som det förr ej heller varit fallet i den tyska historien! Och över detta folk och över denna armé står idag en regering av fanatisk viljestyrka, så som det ej heller varit fallet förr i Tyskland under de gångna seklerna!

Detta nya Tyska rike har, som ni alla veta, ej haft några som helst krigsmål mot England eller Frankrike. I mitt sista tal, då jag för sista gången erbjöd England och Frankrike min hand, har jag även uttalat min mening i denna sak. Om man nu detta oaktat angriper oss, så kan det ej ha något att göra med Österrike, med Tjecko-Slovakiet eller Polen, ty dessa frågor plägar man ju vid behov att dra fram och sedan glömma dem snart igen. Fallet Polen visar ju, hur föga intresserat

England är av dessa staters existens, ty annars hade det ju även måst förklara Sovjetryssland krig, ty Polen har ju ungefär delats i två hälfter. Och nu säga engelsmännen: Det är ju inte längre det avgörande, vi ha ett annat krigsmål. Först var det Polens frihet, sedan var det nazismens utrotande, och sedan var det åter garantierna för framtiden. Det kommer ju alltid att vara något annat. De komma att föra krig så länge de finna någon, som är redo att föra krig för dem, d. v. s. att offra sig själv för dem. Motiveringen äro de gamla fraserna. Om man nämligen förklarar, att man vill försvara friheten överhuvud taget och i speciella fall, då kunde ju Storbritannieng e världen ett underbart exempel genom att äntligen skänka sina egna folk full frihet.

Vad detta nya brittiska korståg då skulle verka ädelt, om det hade inlett med frihetsproklamationen för de 350 miljonerna inder eller med oavhängighetsproklamationen och den fria omröstningsrättigheten för alla andra brittiska kolonier! Vad vi då gärna skulle böja oss för England! I stället se vi, hur England förtrycker dessa miljoner människor, precis som de ha åsett, hur talrika miljoner tyskar ha förtryckts. Det rör oss därför inte det ringaste, då en engelsk minister salvelsefullt utropar, England har blott ideal för ögonen och ej några själviska syften. Naturligtvis — jag har redan påpekat det — ha britterna aldrig kämpat för själviska mål. Försynen har slutligen skänkt England alla dessa människor och länder som lön för, att det kämpat så oegennyttigt.

Om de nu idag åter förklara, att de ej ha några egennyttiga mål, så är det helt enkelt löjligt! Det tyska folket kan verkligen blott förvåna sig över, förvåna sig över deras inskränkthet, som tro att de nu efter knappa tjugo år sedan detta oerhörda världsbedrägeri skola kunna servera oss på nytt samma bedrägeri.

Eller om man säger, att man träder i bräsch för kulturen. England som kulturskapare är ett kapitel för sig! Vi tyskar behöva i varje fall inte låta imponera oss av engelsmännen på kulturens område. Vår musik, vår diktkonst, vår byggnadskonst, vårt måleri, vår bildhuggarkonst kunna absolut jämföras med de engelska sköna konsterna. Jag tror, att en enda tysk, låt oss säga: Beethoven, har presterat mera på musikens område än alla engelsmän i det förflutna och det närvarande tillsammans. Och även värden av denna kultur lägga vi oss mera vinn om än engelsmännen överhuvud taget kunna.

Om de nu slutligen säga, att det nu är deras krigsmål att äntligen göra slut på kriget — då hade de ju inte behövt börja kriget!

Ty vi ha blott krig, därför att England ville ha det! Vi äro övertygade om, att det så länge kommer att finnas krig.

som det goda i världen ej är rättvist delat och så länge som man inte frivilligt och rättvist företar denna uppdelning.

Man skulle ju ha kunnat göra det! Om man idag säger: „Ja, det nationalsocialistiska Tyskland kunna vi ej ge några kolonier, så ont det än gör oss. — Vi skulle gärna vilja dela råämnena i denna värld, men vi måste ge dem till någon, som vi hysa förtroende för!“ Ja, mina herrar, före oss existerade det ju andra regeringar i Tyskland! Det var regeringar av Englands nåde; till en del betalades de av England. Till dem borde de då ha hyst förtroende! Varför gav man då inte dem, till vilka man hyste förtroende, dessa goda saker! Men man behöver överhuvud taget ej att dela något, man behövde blott ej först ha rövat vår egendom ifrån oss!

Även vi äro av den åsikten, att detta krig måste taga ett slut, och att inte vartannat år ett nytt åter kan, får eller skall komma. Vi anse det därför vara nödvändigt, att nationerna för detta ändamål inskränka sig på de områden, där de utöva sitt inflytande, det vill med andra ord säga, att det tillståndet tar ett slut, att ett folk tar sig friheten att spela världspolis och lägga sig i allt. Åtminstone så vitt det är fråga om Tyskland, kommer den brittiska regeringen att komma till insikt om, att det skall misslyckas att upprätta en polisdiktatur över oss och att detta måste misslyckas.

Vi ha varken i det förflutna eller nu lärt känna de brittiska regeringsmedlemmarna som kulturapostlar — och som polismyndighet tåla vi dem överhuvud taget ej.

De verkliga orsakerna för deras handlingssätt ligga dock på ett annat område! De hata det sociala Tyskland!

Men vad ha vi då gjort dem! Ingenting alls!

Ha vi hotat dem? Inte en enda gång!

Ha vi inte varit redo att träffa avtal med dem? Jo visst! Vi ha även gjort det. Ha vi inte själva pålagt oss inskränkningar beträffande rustningarna?

Nej, för allt detta ha de ej intresserat sig.

Vad de hata är det Tyskland, som kan bli ett farligt exempel för dem, det sociala Tyskland, Tyskland med sin sociala arbetslagstiftning, det som de hatade redan före världskriget och som de hata än idag. Detta Tyskland med sina sociala försörjningsinrättningar, sin sociala nivellering, avskaffandet av klasskillnaden — det är det, som de hata! Det Tyskland, som under loppet av sju år har bemödat sig om att ge sitt folk anständiga livsmöjligheter, det är det, som de hata.

Det Tyskland, som avskaffat arbetslösheten, som de med all sin rikedom ej ha kunnat avskaffa, det hata de.

Det Tyskland, som skaffar sina arbetare anständiga bostäder, det är det som de hata, eftersom de ha en känsla av, att deras eget folk skulle kunna bli „smittat“ av det! De hata det Tyskland med sin sociala lagstiftning, det Tyskland, som firar första maj som det hederliga arbetets dag! De hata det Tyskland, som har upptagit kampen att förbättra livsvillkoren. Detta Tyskland hata de! Tyskland med sitt kärnfriska folk, det Tyskland, som tvättar sina barn och inte låter dem få löss, det Tyskland, som inte tillåter, att förhållanden inrota sig, som deras egen press nu inte längre förnekar — detta Tyskland hata de.

Det är deras penningemagnater, deras judiska och icke judiska internationella bankbaroner, som hata oss, eftersom de i detta Tyskland se ett dåligt föredöme, som kanske kunde uppegga andra folk och kanske även deras eget. De hata detta Tyskland med sin unga sunda och blomstrande generation och detta Tyskland med sin omsorg om dessa generationer.

Och härmed hata de naturligtvis även det starka Tyskland, det Tyskland, som marscherar och som frivilligt bevisar sin offervillighet.

Hur de hata oss, det ha vi ju sett. Vi ha gjort en fyraårsplan för att hjälpa oss själva. Genom denna fyraårs-plan ha vi ej tagit någonting ifrån någon, ty om vi av vårt kol göra bensin eller gummi eller om vi hjälpa oss med andra ersättningsämnen, vad ta vi därmed ifrån andra? Inte det minsta, ingenting alls! „Då falla de ej våra marknader till last. Om de själva skaffa sig bensin, behöva de ej exportera för att kunna importera. — Så mycket bättre för oss!“ Nej, de ha kämpat mot fyraårs-planen, därför att denna gör Tyskland sunt! Det är den enda orsaken.

Det är en kamp mot det fria, det oberoende, mot det livskraftiga Tyskland. Det är deras kamp!

Och mot denna kamp står nu vår kamp. Denna kamp är vår eviga nationalsocialistiska kamp, som alltid förblir sig lik, för upprättandet av en sund, stark folkgemenskap, för övervinnet och undanröjandet av missförhållanden inom denna gemenskap och för säkerställandet av denna gemenskap gentemot den andra världen. Detta är målet: Vi kämpa för vårt folks säkerhet, för vårt livsrum, vari vi ej tillåta andra att inblanda sig!

Om man nu i England förklarar, att detta krig är det andra puniska kriget, så har historien ännu ej bestämt, vem som är Rom och vem som är Kartago i denna kamp. I det första var England i varje fall ej Rom, ty i det första puniska kriget segrade verkligen Rom; i det första världskriget var det inte England, som var segrare utan andra voro segrarna. Och i det andra — det kan jag försäkra er! — Kommer England alldeles säkert inte att bli segrare.

Denna gång är det ett annat Tyskland, som uppträder emot England; det skola de nog snart komma underfund med. Ett Tyskland, som är uppfyllt av okuvlig vilja och vilket ler åt dessa brittiska frasmakares nonsens. Ty om en engelsman idag kommer och säger: Vi kämpa för friheten i världen, vi kämpa för demokratin, vi kämpa för kulturen, vi kämpa för civilisationen, vi kämpa för rättvisan o. s. v. — då utlöser detta i Tyskland blott ett gapskratt.

Dessutom lever ännu den generationen, som en gång personligen lärt känna „uppriktigheten“ i sådana brittiska krigsmålframställningar. Och om vi verkligen inte hade lärt oss något sedan dess, så ha vi i alla fall icke glömt något. Men vi ha icke blott icke glömt något, utan vi ha även lärt oss något.

Men varenda brittisk balong, som svävar över våra linjer och här kastar ner ett par mer eller mindre snillrika flygblad, bevisar oss, att allt har stått stilla under dessa tjugo år i denna andra värld. Men varje eko från Tyskland, borde bevisa dem, att här har försiggått en rörelse av oerhörda mått, av oerhörd kraft och verkan.

England vill ej fred! Vi hörde det på nytt igår. Redan i mitt riksdagstal förklarade jag, att jag inte hade något mer att säga om den saken. Fortsättningen skola vi uttrycka på ett språk, som antagligen är det enda de förstå!

Det gör oss ont, att Frankrike ställt sig i denna brittiska krigshets tjänst och förenat sin väg med Englands.

Vad Tyskland beträffar, ha vi aldrig varit oroliga för en front. Vi försvarade en gång två fronter med framgång. Vi ha numera blott en front och vi komma att hävda vår plats med framgång på denna front, det kan man vara övertygad om!

Jag har ej ansett det vara en framgång för den tyska politiken, utan en framgång för förnuftet, att det lyckades oss att komma till samförstånd med Ryssland. En gång ha dessa folk bekämpat varandra till det yttersta. Ingetdera hade vunnit därpå. Vi ha kommit överens om, att icke ännu en gång göra herrarna i London och Paris den tjänsten!

Så befinna vi oss nu på en stor vändpunkt. Ur kampen har en gång nationalsocialismen framgått. Soldater voro vi alla den gången. En stor del har idag återigen tagit på sig den grå rocken. Men även de andra ha förblivit soldater. Tyskland har förändrat sig alltigenom. Så som Preussen av 1813, 1814 ej kan jämföras med Preussen av 1806. så kan Tyskland av 1939, 1940, 1941 eller 1942 ej mera jämföras med Tyskland av 1914, 1915, 1917 eller 1918.

Det som kunde hända då är omöjligt i framtiden!

Vi skola sörja för det — och därför garanterar framför allt partiet — att företeelser, som vi tyvärr fingo uppleva under världskriget ej mera kunna förekomma i Tyskland, vi ha — mina nationalsocialistiska kämpar — övervunnit det, då vi ännu kämpade som en ynkligt liten minoritet i Tyskland.

Då hade vi blott vår tro. Vi ha oaktat detta övervunnit dessa företeelser och undanröjt dem. Men idag ha vi dessutom makten!

Vår vilja är precis lika okuvlig i kampen utåt, som den en gång var okuvlig i kampen för makten i det inre. Så som jag då alltid sade till er: Allt är tänkbart, blott ej det, att vi skola kapitulera, så kan jag blott upprepa det inför hela världen såsom nationalsocialist: Allt är tänkbart, men aldrig en tysk kapitulation! Om man svarar mig härpå „Då kommer kriget att vara tre år“ — sa svarar jag: „Hur länge det varar spelar ingen roll, kapitulera kommer Tyskland aldrig att göra, inte nu och inte framdeles heller!“

Man har sagt mig, att England har förberett sig på ett treårigt krig. Samma dag jag erhöll den brittiska krigsförklaringen gav jag riksfältmarskalken den befallningen, att ögonblickligen för det första träffa nödvändiga förberedelser för fem år, inte för jag tror, att detta krig kommer att vara fem år, utan därför att vi inte heller om fem år komma att kapitulera, inte för något pris i världen!

Vi skola visa dessa herrar, vad kraften hos ett 80-miljoners folk förmår, under en ledning, med en vilja, sammanfogad till en gemenskap. Och här kommer partiet till åminnelse av de en gång stupade desto mera att uppfylla sin stora mission. Det kommer att bli representanten för denna vilja, denna samhörighet, denna enhet och därmed för vår tyska folkgemenskap. Vad som än kommer att begäras av den enskilde, det kommer att förgås och är utan betydelse. Avgörande är och förblir blott segern!

Vi skola tack vare våra förberedelser, föra denna kamp under mycket lättare förhållanden än år 1914. Då tumlade Tyskland blint in i denna kamp. Men vi ha sedan många år rustat nationen andligt och framför allt ekonomiskt. Vi ha genom våra stora planeringar träffat förberedelser, att den tyske flygaren icke behöver lida brist på bensin. Vi ha sörjt för, att icke allt slumpas bort under det första krigsåret och att ingenting förstöres, utan att från dagen för krigsförklaringen ögonblickligen en rationering träder i kraft, som för lång tid säkerställer alla förutsättningar. Men vi ha även på alla andra områden utvecklat våra tyska resurser till det yttersta, så att jag idag blott kan ge er den enda garantin:

De komma varken att kunna besegra oss militäriskt eller ekonomiskt. Här kan blott en segra och det är vi!

Att Mr. Churchill inte tror detta tillskriver jag hans höga ålder. Även andra ha inte trott det. Våra polska motståndare hade aldrig dragit i detta krig, om man inte hade drivit dem till det från engelsk sida. England har hållit dem om ryggen och uppviglat och upphetsat dem. Krigsförloppet torde ha visat för första gången, vilket militäriskt instrument det nya Tyskland har smitt sig under tiden. Det var inte så, mina folkkamrater, att polackerna kanske voro feqa, att de bara sprungo sin väg, så var det ej! De slogos på sina ställen mycket tappert. Oaktat detta har en stat på över 56 miljoner människor, med cirka 50 fördelningar, en stat med en rekryttillgång på årligen i genomsnitt nästan 500 000 gentemot 120 000 f.n. i Frankrike, — oaktat detta har denna stat bokstavligen militäriskt besegrats på tio dagar, tillintetgjorts på aderton dagar och på trettio dagar tvingats till fullständig kapitulation!

Vi äro även medvetna om, hur mycket Försynen har bistått oss. Den har låtit oss göra upp våra planer på rätt sätt och den har synbarligen välsignat genomförandet av vårt företag. Dessförutan hade det ej kunnat fullbordas på så kort tid. Vi äro därför av den åsikten, att Försynen velat ha det så, som det skedde! Precis så som jag ofta förr förklarade för er, att nederlaget 1918 var välförtjänt, välförtjänt för oss, därför att vi ej förmådde utnyttja de stora segrarna riktigt och värdigt. Denna förebräelse får man ej göra oss mera framdeles.

I djup tacksamhet böja vi huvudet, framför allt inför våra hjältar, våra tappra soldater, våra döda kamrater och de sårade. De ha genom sitt offer hjälpt till, att den första fienden, som gjorde detta krig till en verklighet, på knappt trettio dagar övervanns. Mätte varje tysk vara medveten om, att dessa mäns offer var precis lika mycket värt, som varje offer av någon annan framdeles, att ingen är berättigad att anse sitt offer i framtiden vara tyngre. Den insikt och det löfte, som vi nationalsocialister infört i vår rörelses historia från offergången den 9 november, nämligen att det, för vilket de första 16 stupat, var nog värt, att — om så behövs — förplikta även många andra till samma offer — denna insikt skall ej heller framdeles övergiva oss.

För vårt tyska folk ha under loppet av många sekler, ja årtusenden, otaliga miljoner stupat. Miljoner andra ha låtit sitt blod för det, ingen av oss vet, om det inte träffar honom. Men var och en måste veta, att han ej därigenom bringar större offer än andra före honom och andra efter honom måste bringa. Det som kvinnan tar på sig av offer, därigenom att hon skänker nationen barn, tar mannen på sig av offer därigenom att han försvarar nationen.

Vi nationalsocialister ha alltid varit kämpar. Nu är den stora tid, i vilken vi riktigt vilja bestå provet som kämpar!

På så sätt fira vi även på bästa sätt åminnelse dagen av vår rörelses första offergång. Jag kan ej avsluta denna afton utan att som alltid tacka er för er trogna tillgivenhet under alla dessa långa år och icke utan att lova er, att vi även framdeles vilja hålla våra gamla ideal i ära, att vi vilja försvara dem och ej rygga tillbaka för att — om det skulle vara nödvändigt — även offra vårt liv för att förverkliga vår rörelses program, det program, som icke har något annat syfte än att säkerställa vårt folks liv och existens på denna jord.

Det är första budet i vår nationalsocialistiska trosbekännelse och det kommer även att vara det sista, som står skrivet över varje nationalsocialist, då han vid slutet av sin pliktuppfyllelse tar avsked av denna värld.

Partikamrater! Vår nationalsocialistiska rörelse, vårt tyska folk och över alla nu vår segerrika armé.

Sieg Heil!

shwedisch